

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.753 van 30 november 1999
in de zaak A. 87.667/XII-2298.**

In zake : de NV CITY ADVERTISING BENELUX,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en PARTNERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de stad BRUSSEL,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. P. LAGASSE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
de Jamblinne de Meuxplein 41.

tussenkomen partij :

de NV J. C. DECAUX,
die woonplaats kiest bij
advocaten B. & L. CAMBIER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Jean-Baptiste Meunierstraat 22.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV City Advertising Benelux op 4 november 1999 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van :

1. het bijzonder bestek TV/98/47, betreffende de algemene offerteaanvraag met het oog op de fabricatie, de levering, de plaatsing, de ingebruikstelling, het onderhoud en de instandhouding van stadsmeubilair voor informatie, wachthuisjes voor reizigers en reclamehouders waarvan een gedeelte gebruikt zal kunnen worden voor reclamedoeleinden, goedgekeurd door de gemeenteraad van de stad Brussel op 7 december 1998;
2. bij samenhang, het besluit genomen op 14 oktober 1999 door het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel om de voormelde opdracht te gunnen aan de

NV J. C. DECAUX BELGIUM voor haar offerte, variante nr 3;

3. en bij samenhang, de beslissing waarbij geweigerd wordt om aan verzoekende partij de motieven van de gunningsbeslissing mede te delen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 november 1999, om 10.30 uur, op welke datum de zaak in voortzetting is uitgesteld tot de terechtzitting van 16 november 1999 om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY, die verschijnen voor de verzoekende partij, van advocaten J. P. LAGASSE en J. BLANCKE, die verschijnen voor de verwerende partij, en van advocaten B. CAMBIER en B. ASSCHERICKX, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur J. STEVENS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de NV J. C. DECAUX met een ter terechtzitting verzoekschrift neergelegd heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gemeenteraad van de stad Brussel op 7 december 1998 besluit een offerteaanvraag uit te schrijven met het oog op de fabricatie, de levering, de plaatsing, de ingebruikstelling, het onderhoud en de instandhouding van stadsmeubilair voor informatie, wachthuisjes voor reizigers en reclamehouders waarvan een gedeelte gebruikt zal kunnen worden voor reclamedoeleinden; dat het bijzonder bestek TV/98/47 onder meer bepaalt dat vrije varianten mogen worden voorgesteld doch deze enkel toegelaten zijn voor de fabricatie, de levering en de plaatsing van de wachthuisjes voor reizigers en de reclamehouders en dat zij de minimumvoorwaarden moeten vervullen die in het bestek vermeld staan en aan de voor hun indiening gestelde eisen voldoen (hoofdstuk III, artikel 1, f); dat volgens hetzelfde hoofdstuk, artikel 10, c, van het bestek op de vrije varianten van de wachthuisjes de artikelen 3.2.b, c, d, f en g, en 4.2.f, van toepassing zijn, dat het in variante voorgestelde meubilair algemeen qua kleuren conform zal zijn aan de kleuren die voorgeschreven zijn in de vorenvermelde technische bepalingen en dat het zal beantwoorden aan de normen, de functionele en esthetische kwaliteiten gelijkwaardig aan die beschreven in het bijzonder bestek en zijn bepalingen; dat het ontwerp van het in het bestek beschreven basismodel "EO" volgens artikel 12, b, van dat bestek de intellectuele eigendom is van verwerende partij en de Frans Gemeenschapscommissie; dat de opdracht zal worden gegund aan de hand van zes gunningscriteria, opgesomd in dalende volgorde van belangrijkheid, waarop telkens een aantal punten staan; dat drie offertes worden ingediend, namelijk door verzoekster, door de NV J.C. DECAUX, thans verzoekster in tussenkomst en door de NV MORE GROUP BELGIUM; dat de onderzoeksjury een klassering opstelt waarin de eerste zeven plaatsen alle ingenomen worden door diverse door

de NV J.C. DECAUX ingediende varianten; dat het college van burgemeester en schepenen van de verwerende partij op 14 oktober 1999 beslist de opdracht te gunnen aan de voornoemde inschrijver voor haar variante nr. 3;

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering voorbarig is daar de gunningsbeslissing nog niet werd goedgekeurd door de toezichthoudende overheid en de termijn daarvoor nog niet verstreken is;

2.1.2. Overwegende dat de bedoelde goedkeuring ter terechtzitting werd overgelegd; dat de exceptie prima facie niet gegrond is;

2.2. Overwegende, daargelaten de vraag of de verzoekende partij op 4 november 1999 nog de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan vorderen van een bestek goedgekeurd op 7 december 1998 en waarvan zij kennis had of kon hebben bij de bekendmaking van de opdracht in februari 1999, dat ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, aangezien het nadeel dat de verzoekende partij aanvoert op die beslissing niet betrokken kan worden; dat de vordering tot schorsing dan ook niet ontvankelijk is wat dat voorwerp betreft; dat zulks uiteraard niets afdoet aan de principiële mogelijkheid de onregelmatigheid van het bestek aan te voeren ter staving van een middel gericht tegen de gunningsbeslissing;

2.3. Overwegende dat de beweerde weigering om aan verzoekster de motieven van de gunningsbeslissing mede te delen louter de uitvoering betreft van die gunningsbeslissing en niet op zichzelf voor vernietiging, derhalve ook niet voor schorsing vatbaar is; dat de omstandigheid dat de motieven niet of niet tijdig worden

medegedeeld meebrengt dat de termijn van beroep tegen de gunningsbeslissing niet of slechts later begint te lopen; dat men niet inziet welk voordeel de verzoekende partij erbij kan hebben een zogenaamde beslissing om de motieven niet mede te delen vernietigd of geschorst te zien, nu het moeilijk denkbaar is dat daardoor de gunningsbeslissing zelf door nietigheid wordt aangetast - wat de verzoekende partij ook niet aanvoert - en daarom de gunningsprocedure zou moeten worden overgedaan;

3. Over de gegrondheid van de vordering.

3. Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen die de vernietiging van de aangevochten rechtshandeling kunnen verantwoorden worden aangevoerd en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel, gericht tegen de derde bestreden beslissing, de schending aanvoert van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en de concessies voor openbare werken, samengelezen met de Europese richtlijn 89/665 en met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, doordat in strijd met eerstgenoemde bepaling de verwerende partij aan verzoekster geen kennis heeft gegeven van het feit dat de gunning plaats heeft gehad noch binnen de 15 dagen haar de gunningsmotieven heeft medegedeeld;

3.1.2. Overwegende dat zoals hiervoren gezegd de derde bestreden beslissing geen voor schorsing vatbare

rechtshandeling uitmaakt; dat het middel derhalve niet ontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekende partij een tweede middel, gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissing, als volgt aanvoert :

"TWEEDE MIDDEL (...)

Genomen uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. de materiële motiveringsplicht, het gelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en met toepassing van artikel 159 van de Grondwet;

doordat, uit een deskundigenonderzoek van het bureau AIB-VINCOTTE Belgium is gebleken dat, wat betreft de wachthuisjes (basismodel E0 voorgesteld door verwerende partij), het voorwerp van de opdracht zoals gevraagd door de overheid niet conform is aan de veiligheidsnormen, die terzake gelden;

dat via de tweede bestreden beslissing de NV DECAUX niettemin door verwerende partij zou zijn weerhouden als uitvoerder van de opdracht;

en doordat verzoekende partij, bij de indiening van haar offerte, verwerende partij erop wees dat men op grond van de technische beschrijving wachthuisjes zou bekomen die niet beantwoorden aan de ter zake geldende normen (zie offerte verzoekende partij blz. 55: verzoekende partij wijst erop dat de conceptie van het dak herzien moet worden, waardoor het basismodel E0 moet verlaten worden. Het wachthuisje is niet conform de weerbaarheids en veiligheidsvoorschriften. Dit volgt uit een rapport van het bureau AIB Vincotte) en dit zonder dat zulks als een verboden voorbehoud kan worden beschouwd, nu deze opwerping betrekking heeft op een decisief, want veiligheidsaspect van het bestek (R.v.St., NV VAG, nr. 61.395, 29 augustus 1996);

terwijl, elke eenzijdige administratieve rechtshandeling dient te steunen op juiste feitelijke gegevens en geen vergissingen mag bevatten, die niet stroken met de realiteit (schending van de formele motiveringswet, materiële motiveringsplicht en de regels van gelijkheid en niet-discriminatie); dat deze regel ook geldt voor een bestek in het kader van een overheidsopdracht (zie R.v.St., Rubbens, nr. 28.242, 26 juni 1987); dat de onwettigheid van een bestek, ondermeer op grond van de schending van de materiële motiveringsplicht, mag ingeroepen worden in het kader van de bestrijding van de gunningsbeslissing (R.v.St., Rubbens, nr. 28.242, 26 juni 1987);

dat in casu, via het verslag AIB-VINCOTTE, onomstotelijk is komen vast te staan dat, wat betreft de wachthuisjes, de uitvoering van de technische omschrijving in het bestek (bijlage 5 bij het bestek en de technische plannen) onvermijdelijk leidt tot een wachthuisje dat niet beantwoordt aan de ter zake geldende veiligheidsnormen en niet realiseerbaar is; dat aldus het bestek steunt op een gegeven dat feitelijk niet juist is, daar de bestekgegevens blijkbaar technisch leiden tot een oplossing die in realiteit niet veilig is; dat het bestek bijgevolg steunt op een niet draagkrachtig motief en de materiële motiveringsplicht schendt, waardoor ook de gunningsbeslissing, die hierop steunt, eveneens aangetast is door een onwettigheid; dat bovendien dergelijk bestek geen gelijke behandeling toelaat, aangezien het voorwerp van de opdracht onvermijdelijk tot een scheeftrekking van de mededinging leidt, nu de overheid wordt gevraagd een keuze te maken uit voorstellen, die (moeten) gesteund zijn op een concept dat niet veiligheidsconform is; dat, wanneer een inschrijver de overheid hierop wijst, de overheid rekening dient te houden met deze terechte opwerping, teneinde precies de gelijke behandeling te kunnen herstellen; dat in casu verzoekster, naast de basisofferte met voormeld, terecht en gerechtvaardigd voorbehoud, een toegelaten variante offerte heeft ingediend, die wel beantwoordt aan de veiligheidsnormen; dat verzoekster zodus niet van meetafaan verplicht was om het bestek aan te vechten, nu zij niet kansloos was (R.v.St., Thierry Bollaerts, nr. 74.399, 23 juni 1998 en verslag Auditeur Stevens, T.B.P., 1998, 843);

dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de aanbestedende overheid moet oordelen of het verantwoord is om een bepaalde vergissing al dan niet recht te zetten, zeker wanneer het gaat om een decisief aspect; dat bovendien een zorgvuldige administratieve overheid zich hoe dan ook zoveel mogelijk moet laten inlichten door deskundigen (LAMBRECHTS, W., 'Het zorgvuldigheidsbeginsel', in OPDEBEECK, I. (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer, 1993, 35-36), vooral wanneer de overheid wordt gewezen op bepaalde anomalieën;

dat, in casu duidelijk blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de technische opmerkingen van verzoekende partij omtrent de niet-haalbaarheid van de basismodel van het wachthuisje omschreven in het bestek; dat verwerende partij helemaal geen beroep meer heeft gedaan op een deskundige, toen verzoekende partij haar op de hoogte bracht van de vergissing in het bestek; dat ten slotte nergens uit blijkt dat verwerende partij de opmerking van verzoekende partij zelfs maar in overweging zou hebben genomen, aangezien zonder meer werd toegewezen

aan een derde, precies op grond van datzelfde bestek;"

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht opmerkt dat verzoekster de opmerkingen van AIB-VINCOTTE betreffende de beantwoording aan de veiligheidsnormen van het basismodel blijkbaar niet als onoverkomelijk heeft beschouwd, daar zij twee varianten heeft voorgesteld, die als voordeel onder meer hebben de weerstand tegen gewicht, wind en vandalisme te verbeteren; dat verzoekster met betrekking tot haar basisofferte geen voorbehoud heeft geformuleerd; dat zij enkel als laatste argument bij de eerste variante aanstipt dat het dak van het basismodel niet overeenstemt met de veiligheidsnormen; dat overigens artikel 98, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en de concessies voor openbare werken bepaalt dat, zo de inschrijver in het bestek of in de aanvullende documenten zodanige vergissingen of leemten vaststelt dat het hem onmogelijk is een prijs te berekenen of dat de vergelijking van de offertes niet meer opgaat, hij daarvan voor de opening der offertes kennis moet geven aan de aanbestedende overheid; dat indien verzoekster tijdig haar opmerkingen had geformuleerd, de verwerende partij had kunnen oordelen, eventueel na raadpleging van deskundigen, of de vergissing dermate belangrijk was dat de opening van de inschrijvingen verdaagd diende te worden om de vergissing te kunnen rechtzetten; dat dit alles aantoont dat verzoekster het gebrek niet onoverkomelijk achtte; dat het alleszins kon worden vermeden door een of meer varianten in te dienen die wel aan de veiligheidsvoorschriften voldeden, wat ook verzoekster heeft gedaan; dat de opdracht aan de NV J.C. DECAUX overigens niet werd gegund voor het basismodel maar voor een variante; dat in de huidige staat van de rechtspleging niet blijkt dat de kwestie van de veiligheid van het basismodel en dus, een

onregelmatigheid van het bestek, een vergelijking van de offertes onmogelijk heeft gemaakt; dat de verplichting tot formele motivering niet geldt voor overheids-handelingen met een reglementair karakter zoals een bestek; dat het middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, luidend als volgt aanvoert :

"DERDE MIDDEL (...)

Genomen uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 110, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 januari 1996 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken en leveringen en diensten, van het Bestek nr. TV/98/47, van het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, doordat, de NV. DECAUX bij zijn offerte, voor zover bekend, helemaal geen nota heeft gevoegd over de technische haalbaarheid van het basismodel van het wachthuisje in het bestek en verzoekende partij dit wel gedaan heeft;

terwijl, op grond van de bestekvoorwaarden elk der gegadigden bij zijn offerte een nota diende te voegen over de technische haalbaarheid van ondermeer de basisversie (E0) van het wachthuisje (zie technische bijlage bij het bestek nr. 5, blz. 14, punt8); dat het hier gaat om een essentiële besteksvoorwaarde, daar het de haalbaarheid betreft van één van de elementaire opdrachten van het bestek, nl. het fabriceren van een wachthuisje, wat een technische aangelegenheid is (vgl. R.v.St., Beckaert Building, nr. 25.377, 29 mei 1997; R.v.St., nr. 26.304, 25 maart 1986, waarin het niet-naleven van technische voorwaarden, werd beschouwd als een inbreuk op de essentiële bepalingen van het bestek); dat conform artikel 110, § 2 van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 een aanbestedende overheid een offerte dient nietig te verklaren wanneer zij niet beantwoordt aan één van de essentiële besteksvoorwaarden; dat de gevraagde nota de overheid precies moest toelaten om de technische haalbaarheid van het gevraagde na te gaan; dat het overhandigen van die nota door verzoekende partij de overheid op grond van de erin vervatte conclusie tot veiligheids non-conformiteit ertoe had moeten brengen na te gaan welke de resultaten zijn van het onderzoek gevraagd aan alle inschrijvers; dat de zorgvuldigheid gebiedt dat de overheid de offerte van Decaux bij gebreke van dergelijk onderzoek zoniet automatisch, dan wel

redelijkerwijze had moeten weren als nietig minstens als onregelmatig; dat de overheid in casu de inschrijvers ongelijk heeft behandeld, aangezien diegene die hun onderzoek wel hebben gedaan én gewezen hebben op het veiligheidsprobleem, de opdracht niet kreeg toegewezen; daar waar diegene die het onderzoek niet heeft gedaan, wel werd uitgekozen op grond van de basisofferte, hetzij op grond van een variant, wat verzoekende partij op dit ogenblik niet weet, gezien de obstinatie weigering de motieven mee te delen";

3.3.2. Overwegende dat blijkens de technische bijlage nr 5 bij het bestek de offerte vergezeld moest zijn van "une note de calcul justifiant tous les endroits soumis à contrainte ... (fixations à T.2 et au tube Po.1, inserts)"; dat zich in het administratief dossier bij de offerte van de NV J.C. DECAUX een stuk "notes de calcul", bevattende een onderdeel "exemple de calculs pour l'abri E0" bevindt; dat op het eerste gezicht niet blijkt dat dit stuk niet zou beantwoorden aan wat door het bestek is gevraagd noch dat het slechts naderhand zou zijn neergelegd; dat het middel niet ernstig is;

3.4.1. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, aanvoert :

"VIERDE MIDDEL (...)

Genomen uit de schending van artikel 16 van de Wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken en leveringen en diensten, van artikel 115, 3° lid van het Koninklijk Besluit van 8 januari 1996 en van het Bestek nr. TV/98/47, van het gelijkheidsbeginsel,

doordat, de NV DECAUX, voor zover bekend, bij het indienen van haar offerte klaarblijkelijk in verband met het wachthuisje ondermeer gekozen heeft voor het type 'Horta', op grond van het feit dat het bestek naast het basismodel van het bestek ook vrije varianten toeliet,

dat verwerende partij in haar gunningsbelissing zou hebben gekozen voor dit soort van wachthuisje, nl. het type 'Horta',

terwijl, conform artikel 16 van de wet van 24 december 1993 de aanbestedende overheid kan ingaan op een vrije variante, voor zover deze variante de minimumvoorwaarden van het bestek vervult; dat op grond van het Bestek nr. TV/98/47 vrije varianten zijn toegestaan voor zover ze voldoen aan de minimumvoorwaarden (zie blz. 3); dat op grond van artikel 115 van het K.B. van 8 januari 1996 slechts rekening mag en kan gehouden worden bij de uiteindelijke keuze met een vrije variant, op voorwaarde dat het bestek het niet verbiedt; dat deze bepaling samen dient gelezen te worden met voormeld artikel 16 van de Wet Overheidsopdrachten, die oplegt dat het bestek de minimumvoorwaarden dient te vermelden waaraan de variant dient te beantwoorden om als een geldig ingediende variante te kunnen worden beschouwd,

dat, voor de fabricatie en de afwerking van de wachthuisjes voor reizigers, het bestek een beschrijving geeft van het meubilair, fabricatie- en afwerkingsvoorschriften opsomt (blz. 32-34) en daarbij een gedetailleerde technische nota voegt omtrent het uitzicht van het meubilair; dat het wachthuisje, zoals omschreven in het lastenboek, sober en eenvoudig van design is met een minimalistische toets (het bestek meldt op blz. 32 dat de wachthuisjes moeten ontworpen worden rekening houdend met de esthetische aanpak op de stedelijke omgeving en de kwaliteit van comfort; de belangrijkste elementen zijn de balken, de glazen wand, de bank, de reclamehouder, het dak en de moffen; zie ook schetsen en foto's); dat het wachthuisje van het type 'Horta' een retro-stijl heeft, waarvan enkel de kleur overeenstemt met de minimumvoorwaarden van het typemodel E0, zoals omschreven in het bestek;

dat verwerende partij blijkbaar in haar gunningsbeslissing, aangaande het wachthuisje, zou hebben gekozen voor het type 'Horta' en alsdus een model uitkiest, dat niet beantwoordt aan de minimumvoorwaarden van het bestek, waardoor zowel de bepalingen van artikel 16 van de wet van 24 december 1993 als deze van het bestek geschonden zijn; dat de varianten strikt dienden te beantwoorden aan de minimumvoorwaarden van het basismodel van het bestek, blijkt uit het feit dat er voor esthetiek geen gunningscriteria werd voorzien en verwerende partij er dus van uitging dat op dat vlak de offertes toch niet konden verschillen";

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht opwerpt dat artikel 3 van hoofdstuk III (pp. 32-34) van het bestek geenszins een opsomming bevat van minimumvereisten waaraan ook de vrije varianten moeten voldoen, doch de beschrijving inhoudt van de basisoffer-

te, waarvan artikel 10, b, enkel een beperkt aantal voorschriften van toepassing verklaart op de vrije varianten, namelijk de artikelen 3.2.b, c, d, f en g, en 4.2.f; dat dan ook enkel die laatste bepalingen te beschouwen zijn als door het bestek voorgeschreven minimumvoorwaarden in de zin van artikel 16 van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, levering en diensten; dat niet wordt aangetoond dat de gekozen variante van de NV J.C. DECAUX met een van die bepalingen strijdt; dat meer bepaald geen ervan betrekking heeft op de esthetiek; dat de verwijzing in artikel 10, c, van hoofdstuk III van het bestek naar de esthetische kwaliteiten omschreven in het bijzonder bestek en zijn bijlagen enkel op een "gelijkwaardigheid" doelt; dat het middel niet ernstig is;

3.5. Overwegende dat, nu uit het bovenstaande blijkt dat aan een der voorwaarden van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de NV J.C. DECAUX in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij;

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig november 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.